

§. XXIX. Hodie igitur asyli jure fruuntur omnes Ecclesiæ, etiam quæ consecratæ non sunt, earumque porticus, & atria (1); quin & locus, in quo, primo lapide solemniter jacto, Ecclesia ædificanda est (2); itemque oratoria Episcopi auctoritate constituta, ac perpetuo divinis addicta, non autem oratoria, quæ sunt in domibus privatorum, quamquam in iis cum venia Sedis Apostolicæ res divina peragatur; similiter palatium Episcopi; domus, quæ ad parochiam pertinet, & in qua parochus habitat; domus canonicæ, & sodalitorum, quæ eorum ecclesiis conjunctæ sunt; turris campanaria, que intra passus triginta ab Ecclesia distat; xenodochia, & cœmeteria (3); domus Regularium; denique etiam sacerdos Eucharistiam deferens ad se confugientibus asylum præstat (4).

(1) *Can. 8. 9. 20. 36. c. 17. q. 4., Cap. 5. & 9. de Immunit. Eccles.* Quin etiam *Can. 6. & 35. caus. 17. q. 4.* jus asyli traducitur ad passus 40. extra Ecclesiam cathedralem, ad passus 30. extra Ecclesiam inferiorem; verum hujus loci asilum nunc anti-quatam esse, tradit Card. *de Luca Disc. 12. n. 27. Miscell.*, ac solum obtinere ostendit Pignatellus *Consult. 426. t. 1.*, ubi consuetudine receptum est.

(2) Sac. Congregatio Immunitatis in *Januen. 5. Octobris 1688.*

(3) *Cap. 10. de Immunit. Eccles.*

(4) Consule Fagnanum in *Cap. Ecclesiæ 9. de Immunit. eccles. per tot. t. 3.* Ferrarium *Biblioth. verb. Immunitas art. 2.*, Giralduum *Exposit. Juris Pontific. par. 1. sect. 637. p. 471.*, à quibus hæc omnia, quæ ad asylum pertinent ecclesiarum, latissime explicantur.

§. XXX. Publicas tamen ob causas factum est, ut rei graviorum quorundam criminum ab asyli beneficio excludantur. Atque hi quidem sunt, qui publice, & impudenter aliena bona diripiunt; qui agros depopulantur; qui hominem in Ecclesia, vel ejus cœmeterio interficiunt, aut ei membrum amputant; sicarii, qui scilicet alieno jussu alicui mortem inferunt, & qui tanti facinoris causa eorum operam conducunt,

aut eos domi excipiunt; homicidæ, nisi vel casus, vel justa sui defensio homicidio causam dederit; Judæus, qui susceptam antea christianam religionem deseruit; hæreticus, nisi ad Ecclesiam confugerit ob aliud crimen, quam hæreseos; læsæ majestatis reus; qui vim inferunt confugientibus ad Ecclesiam, atque eos inde violenter abducunt; qui in literis Apostolicis falsi crimen admiserunt; qui Montem Pietatis, aut alia similia loca administrantes falsi, aut furti patrato crimine, ita publicam arcam minuunt, ut pœnæ mortis subjiciantur; qui aureas, & argenteas monetas privatim cudunt, aut vitiant, & corrumpunt; qui mentito Curia nomine sese in alienas domos inferunt, & intrudunt, atque ibi rapinas faciunt, & homines trucidant, aut membra cædunt (1).

(1) Late de his omnibus agitur in *Cap. 6. & 10. de Immunit. Eccles.*, in *Bulla cum alias 17. Gregorii XIV. Bullar. t. 5. par. 1. p. 271.*, in *Bulla Ex quo 73. Benedicti XIII. t. 12. p. 1.*, in *Bulla In supremo 171. Clementis XII. t. 14. p. 17.*, & in *Bulla Officii 29. Benedicti XIV. t. 3. p. 160. ejus Bullarii ed. Romæ seu Ven. 1754.* Consule Benedictum XIV. *Instit. Eccles. Inst. 41. §. 3. & seq.*, & Giralduum *Exposit. jur. Pontific. par. 1. l. 3. sect. 635. p. 464. & seq.* Recte autem animadvertit Benedictus XIV. *l. c. §. 9. n. 33.*, quod præter ea scelera, quibus omnis immunitas jure negatur, si cetera quoque gravia sint, vel sæpius admittantur, auctoritate Summi Pontificis, vel Sac. Congregationis Immunitatis, in carceres Ecclesiastici Judicis ex loco immuni rei detrudi possunt *nomina Ecclesiæ*, causaque ipsorum cognita pœna constitui paulo quidem mitior, ut simul & rei pœnam perferant, & ecclesiastici asyli ratio habeatur.

§. XXXI. Qui se criminibus inquinaverunt tantorum facinorum, ac tam atrocium, dimovendi ab Ecclesia sunt, ut meritis plectantur pœnis. Qua in re certa est adhibenda ratio, ne quis imprudenter, & temere privetur beneficio, quod ad se confugientibus Ecclesia præstat. Nimirum ab ecclesiastico Judice videndum est, num reus patravit crimina, propter quæ immunitate prorsus indignus habeatur, ejusque auc-

toritate, ac præsente viro ecclesiastico, quem ipse designavit, reus de asylo dimovetur (1).

(1) Benedictus XIII. *cit. Constit. Ex quo.*

SECTIO III.

DE CAPELLIS, ET ORATORIIS.

XXXII. Quid Capella, & Oratorium. Oratorii distinctio.
XXXIII. Publici, & privati. XXXIV. Altare *portatile*.

§. XXXII.

Capellæ (1), & Oratoria sunt sacella, quæ in agris sedent, aut in civitatibus, aut in magnatum domibus, quæque sacris extraordinariis addicta sunt. Duplex oratorii genus, publicum, & privatum. Publicum est, quod publicam habet januam, & quod cuiusvis è populo patet, privatum, quod in privatis domibus, & quod domini arbitrio constituitur.

(1) Du-Cangius in *Glossar. med. & infim. latin. verb. Capella* hoc nomen repetit à *capa*, hoc est parva veste S. Martini, quæ in Oratorio Regis Galliarum servabatur. Contra alii *Capellæ* nomen factum ostendunt à *capa*, hoc est theca reliquiarum S. Martini, & aliorum, quam Galliarum Reges in oratorio habebant, & quam secum deferre solebant, cum ad bellum proficiscerentur. Nimirum *capella* orta est à *Cap*, sive *Capa*, & *Cap* vox Celtica est, uti tradit Leibniti *Collect. ethymolog. p. 2.*, suaque origine significat capitis tegmen, ac generatim quodvis corporis tegumentum, ampliorique sensu rerum pretiosarum thecas, & conditoria. Evodius *l. 1. de Miracul. B. Stephani capella argentea*, inquit, *in qua erat reliquiarum portio.* Consule Pithoeum *Glossar. ad libr. capitular. verb. Capella*, & Bignonium in *Not. ad Marculf. formul. 48. l. 1.*, utrumque apud Baluzium *Capitular. Reg. Francor. t. 2. col. 491. & 626. ed. Ven. 1773.*

§. XXXIII. Publicum oratorium Deo semel dictum in profanos usus converti nequit (1); quod de

privato oratorio non est ita (2). Neque tantum in publicis oratoriis preces ad Deum mituntur, sed etiam divinum sacrificium super altari rite consecrato peragitur. Hinc ea cum Episcopi auctoritate ædificari, ac benedici debent (3), & campanam habent, per quam populos ad rem divinam, atque ad fundendas preces publice vocatur (4).

(1) *Cap. 51. de Regul. jur. in 6.*

(2) Vulgatum est illud, quod post Glossam, & ceteros Juris Canonici interpretes tradit Fagnanus in *Cap. auctoritate 27. de Censib. n. 6*, quod hodie privatum oratorium est, *cras poterit fieri camera, cum non sit locus Deo dicatus.* Videndi in primis sunt Jo. Baptista Gatticus, Josephus de Bonis, & Fortunatus à Brixia, qui peculiaribus operibus *de oratoriis publicis, & domesticis* late, ac diligenter agunt.

(3) *Can. 10. c. 18. q. 2.*

(4) *Cap. 16. de Excess. Prælat.* In privato tamen oratorio publicam campanam retineri vetat Cælestinus III. in *Cap. 10. de Privileg.*

§. XXXIV. Privatum oratorium domi habere unusquisque potest, sed in eo Missam celebrare non licet, nisi hæc facultas à Sede Apostolica impetrata sit. (1). Verum Episcopi eo privilegio fruuntur, ut ad rem divinam faciendam non tantum domi suæ oratorium habeant, sed etiam altare *viaticum*, seu *portatile*, ut vocana, erigere possint in alienis quoque domibus, in quibus vel visitationem obeuntes, vel iter facientes hospitio excipiuntur, quin etiam in iis domibus, in quibus commorantur, cum probatis de causis absunt à diœcesi sua (2).

(1) *Can. 33. de Consecr. dist. 1.*, Concilium Tridentinum *Sess. 22. in Decret. de Observan. de censibus, & evitan. in celebr. Miss.* Confer Fagnanum in *cit. c. 27. n. 27.*, qui hoc Concilii decretum diligenter expendit.

(2) *Cap. 12. de Privileg. in 6.* Quod quidem Episcoporum privilegium à Tridentina Synodo minime fuisse sublatum, eoque potius Episcopos electos, & confirmatos, quamvis consecrati non sint,

ostendit Fagnanus in *Cap. Quod nonnullis n. 6. & seq. de Privileg.* Cum autem Bonifacii Decretalis in *cit. c. 12.* comprehendat *Episcopos, eorumque superiores*, manifestum est, idem privilegium etiam ad Cardinales pertinere, qui præ eminentia, & dignitate, non tamen ordine, sunt Episcopis superiores. Consule Fagnanum *l. c. n. 5. & 10. & seq.*, & Passerinum in *cit. c. 12.* De jure altaris portatilis, quo fruuntur Episcopi, videnda in primis est Innocentii XIII. Constitutio *Apostolici ministerii 34. §. 24. p. 263. t. 11. Bullar. Rom. ed. Mainardi*, qua quidem Constitutione declaratum est decretum ea de re editum à Clemepte XI. die 15. Decembr. anno 1703., illamque confirmavit Benedictus XIII., atque descripsit in Appendice Concilii Romani, ut ab omnibus observaretur. Confer etiam Benedicti XIV. literas *Magno* datas ad Primate, Archiepiscopos, Episcopos Poloniae atque in ejus Bullario descriptas *n. 48. t. 3. p. 216. ed. Ven. 1754.*

SECTIO IV.

DE SACRIS VESTIBUS, VASIS, CETERIS AD ECCLESIAM PERTINENTIBUS.

XXXV. Res sacræ in hominum commercio versari nequeunt.

XXXVI. Sacra indumenta, ac vasa, eorumque benedictio.

XXXVII. Campanæ.

§. XXXV.

Sacram suppellectilem constituunt sacra indumenta sacerdotum, & ministrorum, vasa, quæ adhibentur, cum res divina conficitur, omnia demum ecclesiæ, & altaris ornamenta. Cuncta hæc, quæ Deo data, ejusque honori, ac cultui dicata erant, Majores nostri *anathemata* appellabant, quod essent à communi usu remota, atque sejuncta (1). Nam semper omnibus fixum, certumque fuit, res Deo consecratas revocari non posse in commercium hominum, in quo res profanæ versantur (2).

(1) Justinus Mar. *Resp. 121. ad Orthodox. p. 493. ed. Paris. 1742.*, Cyrillus Alex. *l. 5. de Adorat. p. 144. t. 1. ed. Lutetia 1638.*, Eusebius *de Vit. Constant. l. 3. c. 38. p. 599.*

ed. Cantabrig. 1720., Zonaras, & Balsamon in *Can. 5. Concil. in templ. Sophia apud Beveregium Pandect. Canon. t. 1. p. 563. ed. Oxonii 1672.* Confer Svicorum *Thes. verb. anathemata & Selvagium Antiquit. Christian. part. 1. l. 2. c. 4. §. 1.*

(2) Notum est, qua constantia, & firmitate animi S. Ambrosius obstiterit Valentiniano Imperatori, qui ab eo sacra vasa tradi volebat. *Cum esset propositum*, inquit in *Serm. contra Auxent. n. 5. opp. t. 6. p. 56. ed. Ven. 1781.*, ut *Ecclesiæ vasa jam traderemus, hoc responsi reddidi: me, si de meis aliæ quid posceretur, aut fundus, aut domus, aut aurum, aut argentum, id quod mei juris esset, libenter offerre; templo Dei nihil posse decerpere, nec tradere illud, quod custodiendum, non tradendum acceperim.* Confer etiam canonem Apostol. 73. apud Cotelerium *PP. Apostol. t. 1. p. 451. ed. Amstæd. 1724.* cetera S. Laurentii apud Ruinartum *Act. Mart. sincer. p. 164. ed. Verona an. 1731.*, Concilium Arelatense *I. Can. 13. t. 1. concil. Collect. Labbæi col. 1472. ed. Ven.*, S. Augustinum, qui Silvanum Donatistarum Episcopum proditorem judicat, quod Imperatoris ministris argenteam lucernam tradidisset *Ep. 53. al. 165. c. 2. n. 4. t. 2. opp. col. 161. ed. Ven. 1759.*

§. XXXVI. Sacerdotem sacris operam daturum non communi, sed peculiari, & magis augusto habitu uti oportere, compertum est; quem ritum ab Apostolica ætate profectum (1) ad nos Ecclesia transmisit, quamquam lapsu temporum aliqua in vestium numero, & forma rerum facta mutatio sit (2). Maxime autem decet, benedictione primum sacris usibus initiari vestes, quæ sunt ad sacrificium necessaria (3). Consecrantur etiam, ac benedicuntur vasa, quibus in sacrificio opus est, & in his quidem sacram chrisma adhibetur (4); præterea benedicuntur lintea, & cuncta altaris instrumenta. Utraque consecratio, & benedictio ad Episcopum pertinet (5).

(1) Quandonam Apostoli primum sacrificium confecerint, & num in eo conficiendo communibus, & quotidianis, an potius certis, & peculiaribus nisi sint vestibus, non satis convenit inter eruditos. Illud plane compertum est, eos post Christi mortem per triduum sese à sacrificio abstinuisse; sed quaeritur, num statim hoc elapso triduo primum sacrificium obtulerint, an potius illud distulerint ad Pentecosten, qua de re disputant Theophylus Raynaud.

dus de Prima missa sect. 1. c. 2. & 3. opp. t. 6. p. 530. seq. ed. Lugduni 1665., & Cardinalis Bona *Rer. liturgic.* l. 1. c. 5. §. 1. t. 1. p. 68. & seq. ed. Taurin. 1747. Verosimillimum est, Apostolos solum post Pentecosten rem divinam fecisse, quod ante illud tempus lex Evangelica nondum satis promulgata fuisset. Confer etiam Salam in *Not. ad Bonam l. c.*, ubi quoque ostenditur, primam Missam non à Jacobo, sed à Petro celebratam fuisse. Magna etiam uti dicebam, controversia est, num Apostoli peculiariibus iaduti vestibus rem divinam confecerint. Paulus in *II. ad Timoth.* IV. 13. memorat *penulam*, quam Troade reliquerat apud Carpum, à quo hospitio exceptus fuerat. Si vera esset sententia illorum, qui *penulam* interpretantur casulam, qua nunc Sacerdotes utuntur, satis quidem ex hoc loco constaret, Apostolos rem divinam conficientes sacra indumenta adhibuisse. Verum Guillelmus Estius in *Comment. ad d. Paul. Ep.* *penula* nomine veteris testamenti libros comprehendi arbitratur. Contra Josephus Vicecomes *penulam* casulam esse putat. Baronius ad an. 58. n. 67. & 68. t. 1. p. 514. ed. *Lucæ* utramque sententiam in medium affert, atque integrum ea de re iudicium cuique relinquit, sed magis placet, inquit, ut volumen sacre legis intelligi debeat. Cardinalis Bona *l. c. lib. 1. c. 24. §. 8. t. 2. p. 235.* magis probare videtur sententiam illorum, qui *penulam* vestimenti genus fuisse censent, idque etiam late ostendit Robertus Sala in *Not. n. 1. p. 237.* Eadem est sententia Augustini Calmeti in *disc. Histor. sac. script. verb. penula t. 2.* & Philippi Bonaroti in *animadvers. ad quæd. vitr. fragmen. figuris distinct. ex cæmeter. Roman. effos. tab. 16. fig. 2.* Sed quavis de Apostoli penula verior opinio habeatur, illud profecto multo probabilius est non solum viros Apostolicos, sed ipsos etiam Apostolos peculiare, atque à communibus distinctas adhibuisse vestes, cum rem divinam conficiebant. Cathari, quos peculiari opere refutavit. Ven. Moneta, & sequioris ætatis hæretici vnum sacrarum vestium execrati sunt ad summam impudentiam. At injuria. Nam eas vetustissimas esse ostendunt Bellarminus *de Eucharist. l. 6. c. 14.* Meratus *ad Gavant. Thesaur. sacr. rit. par. 1. in Rubric. general. Catalanus de Codic. S. Evangel. l. 2. c. 7.* & in *Prolegomen. ad Pontific. Roman. c. 6.*, Card. Bona *l. 1. c. 5. §. 2.* & Sala in *Not. n. 1. t. 1. p. 170. & seq. & in Appendic. p. 409. cit. ed.*, Thomassinus *Vet. & nov. Eccles. disciplin. p. 1. l. 2. c. 45.*, Suassajus *Panopl. sacerdot. par. 1. l. 6. de Casula c. 6.* Benedictus XIV. *de Sacrific. Missæ sect. 1. c. 38. & Inst. 21. n. 4.* Georgius *de Liturg. Sum. Pontific. l. 1. c. 3. n. 7. & c. 5.* Hæc autem sacra indumenta, præsertim post Constantinum, serica, atque auro, argentoque contexta, ut plurimum, fuisse ob-

servat Cardinalis Bona *l. 1. c. 24. §. 1. t. 1. p. 211.*, & antiquissimis quoque temporibus varii coloris erant, uti nunc sunt, quod late ostendit Robertus Sala in *Not. ad illum Bonæ locum n. 3. p. 213.*, ubi etiam refutatur Joannes Dallahus Calvinianus homo, qui illam in sacris vestibus colorum diversitatem *amænam quidem, sed antiquis Christianis ignotissimam esse*, impudenter affirmat.

(2) Vestes omnes Episcoporum, Sacerdotum, Ministrorum inter ceteros accurate describit Card. Bona *l. c. tot. c. 24.*

(3) *Can. 42. de Consecr. dist. 1. S. Thomas par. 3. qu. 83. artic. 3.* Licet autem Hospinianus, homo videlicet hæreticus, *de Origin. dedicat. c. 3. & 4.* hunc sacrum benedictionis ritum tantum sæculo IX. inductum putet, tamen ejus rei sæculo IV. certissima sunt monumenta. Nam, uti narrat Sozomenus *Histor. l. 2. c. 26. p. 81. ed. cit.*, cum Imperator Constantinus regali munificentia Hierosolymitanum templum ædificasset: *Episcopi Hierosolymam delati Ecclesiam consecrarunt, simulque ornamenta, & donaria ab Imperatore transmissa.*

(4) *Cap. unic. §. Ungitur de Sacr. unct.* De harum vero consecrationum, ac benedictionum antiquitate late agit Dominicus Georgius *Liturg. Rom. Pontific. l. 2. c. 14.*

(5) Confer Benedictum XIV. *Instit. Eccles. inst. 21.*, ubi etiam agitur de benedictione cinguli, pluvialis, & pyxidis.

§. XXXVII. Pertinent etiam ad Ecclesias campanæ (1), seu tintinnabula, per quæ populus ad templum vocatur, atque ad fundendas preces excitatur. Antiquissimus est campanarum usus (2), atque earum etiam benedictio sane pervetus est (3). Spectat hæc benedictio ad Episcopum, qui eam expedit certis quibusdam ritibus in Pontificali descriptis; campanæ autem, cum benedicatur, alicujus Sancti nomen imponitur, sive ut ea quasi ejus tutelæ commendetur, sive ut populus quodammodo cœlitum voce ad templum vocari videatur (4).

(1) Campanæ nomen grandioribus tintinnabulis circa finem sæculi VII. impositum fuisse suspicatur Card. Bona *Rer. liturgic. l. 1. c. 22. §. 6. p. 135. t. 2.*, ac deinceps octavo, nonoque sæculo ab omnibus passim usurpatum affirmat. Sed ipsum campanæ vocabulum hæc ætate antiquius faciunt Martenius *de Antiq. eccles. ritib. l. 4. c. 2. §. 11. p. 6. t. 3. ed. Antwerp. seu Ven. 1764.* & Pagius *Brev.*

gest. Pontifici in vit. Sabini P. n. 2: Antequam vero tintinnabula adhiberi cœpissent, Christiani ad templum vocabantur per tubam, aut tabulas ligneas, id quod pacatis tantum Ecclesiæ rebus fieri potuit. Nam ethnicis dominantibus credibile est, Christianos secreto monitos per Diaconum, aut per alium ab Episcopo designatum virum, ut ad Ecclesias convenirent. Cuncta hæc late explicant Martenius l. c. §. 7. & seq. p. 5., Bona similiter l. c. §. 1. & seq. p. 126. & seq. ibique Sala in Not. n. 2. p. 127., Baronius ad an. 58. n. 103. t. 1. p. 527. ed. Lucæ.

(2) Angelus Rocca de Campan. c. 1. originem campanarum repetit à S. Hieronymo; quoniam earum mentio est in regula Monacharum, quæ Hieronymi nomine circumfertur. Verum hanc regulam Hieronymi revera non esse, inter eruditos constat, sed eam ex illius scriptis compositam à Lupo Olivetano, & à Martino V. Pontifice post an. 1417. approbatam scribit Guillelmus Caveus de Script. Ecclesiast. in Hieronymo. Multi sunt, qui tintinnabuli usum tribuunt S. Paulino Nolano Episcopo; qui medio sæculo V. vita functus est; verum cum Paulinus Ep. 32. ad Sever. col. 194. seq. ed. Veronæ, in qua diligenter Ecclesiam ab se edificatam, ac singulas ejus partes describit, nihil de tintinnabulis, aut de turri dicat, non obscurum inde educitur argumentum, ipsum revera tintinnabula non adhibuisse, sicuti animadvertunt Theophilus Raynaudus t. 15. punct. 7. p. 411. ed. Lugduni 1665., & Card. Bona l. c. §. 3. p. 130. Polydorus Virgilius de Invent. rer. l. 6., Onuphrius Pambinius in Ep. de Roman. Pontif. l. 1. n. 71., Ciacconius, alique complures tintinnabuli usum referunt ad Sabinianum Pontificem, qui initio sæculi VII. Pontificatu maximo functus est; sed cum Anastasius in Sabiniani vita nullam ejus rei mentionem faciat, plane non intelligitur, quomodo hæc opinio probari possit. Illud dici potest, sæculo VI. in Ecclesia Occidentali campanarum usum fuisse receptum, quoniam in vita S. Columbæ primi Abbatis Hyensis, qui obiit an. 599., quam vitam edidit Mabillonius sæc. I. Benedictin. p. 349. t. 1. ed. cit. scriptum est c. 22., eum media nocte pulsante campana, ad Ecclesiam ivisse, & cap. 25. traditur illum quadam die ministro suo campanam subito pulsare præcepisse, cujus sonitu Fratres excitati Ecclesiam protinus sunt ingressi. Confer Martenium & Pagium l. c.

(3) Baronius ad an. 968. n. 93. t. 16. p. 192. ed. Lucæ tradit; Joannem XIII. campanæ benedictionem tribuisse, eamque consecrasset, antequam in turri Lateranensis Ecclesiæ collocareretur, qui ritus, inquit, in Ecclesia perseveravit. Verum Capitularia Caroli Magni, quæ ducentis fere annis Joannis XIII. ætate antiquiora sunt, an. 789. c. 3. n. 18. apud Baluzium t. 1. col. 178. ed. Ven. vit. campanarum benedictionem memorant; atque in libris Rituali-

bus Joanne antiquioribus expresse describitur campanarum benedictio, uti ostendit Hugo Menardus in Not. ad Sacrament. S. Gregor. not. 587. opp. S. Gregor. t. 3. col. 438. ed. Paris. Ex quibus manifestum est, campanarum benedictionem non ab Joanne XIII. esse repetendam, sed multo vetustiore esse. Consule Bonam Rer. liturgic. l. 1. c. 22. §. 7. ibique Salam in Not. n. 1. p. 137. & seq. t. 2., Pagium in Brev. Roman. Pontific. in vit. Joan. XIII. n. 12. t. 2., Roccham de Campanis c. 6. §. de Campan. consecr., Theophilum Raynaudum Heteroelit. spiritual. opp. t. 16. sect. 2. punct. 9. p. 245. ed. Lugduni 1665., Martenium de Antiq. eccles. rit. l. 2. c. 21. t. 2. p. 296. & seq. ed. cit. Campanarum autem benedictio Baptismi dicitur, quod vocabulum non adoptavit Ecclesia, sed tantum tolerat, ut aliorum fidei, ac simplicitati indulgeat. Quod Baptismi nomen ex eo profectum est, quod populus in campanarum benedictione aquam adhiberi, nomenque imponi videat, aliæque fieri, quæ in administrando Baptismo fiunt, sicuti observat Ducangius Glossar. med. & infim. latin. verb. campana. Sed minus proprie baptismi vocabulum cum benedictione confunditur, eo fere modo, quo Ivo par. 2. Serm. 4. de Sac. dedic. p. 269. ed. Paris. 1647. baptizari dixit Ecclesiam, quæ proprie consecratur. Quare se deridendos præbent Hæretici, cum id Catholicis vitio vertunt, quasi ipsi verum Baptismum campanis conferri arbitrentur. Confer Ducangium l. c. Cocceium t. 2. l. 3. art. 6., Durantum de Sac. Eccles. rit. l. 1. c. 22. n. 6., Suarecium l. 2. Defens. c. 16., Greterum l. 2. de Bened. c. 45. & 46., Del-Rio Disquisit. magic. l. 6. c. 2. sect. 3. in fin., Card. Hosium l. 5. contr. Brentium. Et certe in vetusto ordine, atque in Pontificali Romano, cunctisque libris ritualibus Ecclesiarum, quos Thiersius de Superstition. l. 2. c. 7. diligenter collegit, nunquam Baptismi, sed benedictionis nomine campanarum consecratio appellatur.

(4) Videndus P. Petra Sancta de Rit. eccles. catholic. l. 2. c. 2. Martinius Del-Rio Disquisit. magic. l. 6. c. 2. sect. 4. qu. 4. Pouget Instit. Catholic. t. 2. c. 8. §. 6. p. 905. ed. Paris. 1725.

Soy. de Bonardes

